

FUCSKÓ MIKLÓS

In memoriam Mindenki

*A halál kiürítette testeteket,
s kiürítette ruháitokat,
csontjaitokat már
leszopogatta a föld,
én meg itt maradtam
az édenkerthelyiség asztalán
elgőzölt csészek
keser emlékével,
félbehagyott soraitokkal,
nyárfavirágnyálás söreitekkel,
növekvő hiányokkal
magamból fogyatkozva –*

*És gyűjtögetem sorra a ti neveiteket is,
mint folyton növő rózsafüzér-gyöngyöket,
mormolom össze maradékaim;
az élettől elsodortakat,
kiknek sorsa más lobogókba szövődött,
kik egykor ölelve köszöntek:
a zugfestőt és vándorfilozófust,
az eltékozolt szerelmeket,
az „átelvült” barátokat,
a megjanicsárosodott suhancokat,
a kivénhedt cimborákat,
vagy kiknek életéből kiöregedtem –*

*Zakatul, zötyög velem még e lét,
visz a vonat, távolodom a távolodóktól,
s megyek utánok, egyre elébb...
Odaát már gyűlnek a megvidámodott fiúk,
az itten rég búskomorak vagy hetyke legények,
az elporladt, szépmellyű szeretők,
az énekes dalnokok, vigécek,
gyerekhalott testvérem, megszületett fiam,
mind örökidősen várnak az érkezőkre,
így zakatolgotok még itt dolgomvégezetlen,
rendezgetve a könyvespolcon és a szívemben
saját élőim és válogatott halottaim.*